

Datum van
inontvangstneming

:

11/04/2017

Zaak C-106/17

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

28 februari 2017

Verwijzende rechter:

Sąd Okręgowy w Szczecinie (Polen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

30 januari 2017

Verzoekende partij:

██████████

Verwerende partij:

LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster a.G.

BESCHIKKING

30 januari 2017

In de zaak van ██████████ ██████████ tegen LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster a.G. – Duitsland betreffende een betaling heeft de Sąd Okręgowy w Szczecinie - Wydział VIII Gospodarczy (rechter in tweede aanleg Szczecin, 8e ondernemingskamer) (omissis) ter terechtzitting van 30 januari 2017 achter gesloten deuren de volgende beschikking gegeven:

I. De behandeling van de zaak wordt geschorst.

II. Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt de volgende rechtsvraag voorgelegd: moet de verwijzing in artikel 13, lid 2, van verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, naar artikel 11, lid 1, onder b), van deze verordening aldus worden uitgelegd dat een natuurlijke persoon die als ondernemer onder meer schadevergoedingsverzoeken jegens een verzekeraar geldend maakt en zich beroept op een bij overeenkomst verkregen vorderingsrecht van een rechtstreeks

getroffen persoon, een zaak betreffende dat vorderingsrecht aanhangig kan maken tegen de wettelijke aansprakelijkheidsverzekeraar van de veroorzaker van een verkeersongeval die gevestigd is op het grondgebied van een andere lidstaat dan de lidstaat van de woonplaats van de getroffen persoon bij een gerecht van de lidstaat van de woonplaats van de getroffen persoon?

(omissis)

MOTIVERING

I. Toepasselijke bepalingen

Unierecht

- 1 De rechterlijke bevoegdheid en erkenning van beslissingen in burgerlijke en handelszaken is geregeld in verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning **[Or. 2]** en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, die in werking is getreden op 10 januari 2015 (PB 2012, L 351, blz. 1) en waarbij verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 (PB 2001, L 12, blz. 1) is vervangen.
- 2 Voordien werd het vraagstuk van de bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken geregeld door twee parallelle overeenkomsten: het Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, ondertekend te Lugano op 16 september 1988 (Verdrag van Lugano), dat is gewijzigd bij het Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, ondertekend te Lugano op 30 oktober 2007 (PB 2009, L 147, blz. 5) (Verdrag van Lugano van 2007) en het Verdrag van Brussel betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, gesloten op 27 september 1968 (Executieverdrag). Het Executieverdrag blijft van toepassing op het grondgebied van de lidstaten die onder de territoriale werkingssfeer van dat verdrag vallen en die krachtens artikel 355 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2012, C 326, blz. 47) van de werkingssfeer van verordening nr. 1215/2012 zijn uitgesloten.
- 3 Overweging 15 van verordening nr. 1215/2012 luidt als volgt:

„De bevoegdheidsregels moeten in hoge mate voorspelbaar zijn, waarbij als beginsel geldt dat de bevoegdheid in het algemeen gegrond wordt op de woonplaats van de verweerder. De bevoegdheid moet altijd op die grond kunnen worden gevestigd, behalve in een gering aantal duidelijk omschreven gevallen waarin het voorwerp van het geschil of de autonomie van de partijen een ander aanknopingspunt wettigt. Voor rechtspersonen moet de woonplaats autonoom

■■■■■

worden bepaald om de gemeenschappelijke regels doorzichtiger te maken en jurisdictiegeschillen te voorkomen.”

4 Overweging 18 van verordening nr. 1215/2012 luidt:

„In het geval van verzekerings-, consumenten- en arbeidsovereenkomsten moet de zwakke partij worden beschermd door bevoegdheidsregels die gunstiger zijn voor haar belangen dan de algemene regels.”

5 Artikel 4, lid 1, van verordening nr. 1215/2012, opgenomen in hoofdstuk II, „Bevoegdheid”, afdeling 1, „Algemene bepalingen”, behelst de algemene regel voor de bevoegdheid en luidt als volgt:

„Onverminderd deze verordening worden zij die woonplaats hebben op het grondgebied van een lidstaat, ongeacht hun nationaliteit, opgeroepen voor de gerechten van die lidstaat.”

[Or. 3]

6 Artikel 5, lid 1, dat is opgenomen in dezelfde afdeling, bevat een uitzondering op de regel in artikel 4, lid 1, van verordening nr. 1215/2012 en luidt als volgt:

„Degenen die op het grondgebied van een lidstaat woonplaats hebben, kunnen slechts voor het gerecht van een andere lidstaat worden opgeroepen krachtens de in de afdelingen 2 tot en met 7 van dit hoofdstuk gegeven regels.”

7 De artikelen 10 tot en met 16 van verordening nr. 1215/2012, opgenomen in afdeling 3 van hoofdstuk II, bevatten bijzondere regels voor de bevoegdheid in verzekeringszaken. Artikel 10 van de verordening luidt:

„De bevoegdheid in verzekeringszaken is in deze afdeling geregeld, onverminderd artikel 6 en artikel 7, punt 5.”

8 Artikel 7, punt 5, van de verordening, dat in artikel 10 ervan wordt aangehaald, bepaalt dat een persoon die woonplaats heeft op het grondgebied van een lidstaat, ten aanzien van een geschil betreffende de exploitatie van een filiaal, van een agentschap of enige andere vestiging, in een andere lidstaat kan worden opgeroepen voor het gerecht van de plaats waar zij gelegen zijn.

9 Artikel 11, lid 1, van verordening nr. 1215/2012 luidt:

„De verzekeraar met woonplaats op het grondgebied van een lidstaat, kan worden opgeroepen:

a) voor de gerechten van de lidstaat waar hij zijn woonplaats heeft;

b) *in een andere lidstaat, indien het een vordering van de verzekeringnemer, de verzekerde of een begunstigde betreft, voor het gerecht van de woonplaats van de eiser, of*

c) *indien het een medeverzekeraar betreft, voor het gerecht van een lidstaat waar de vordering tegen de eerste verzekeraar is ingesteld.*”

10 Artikel 12 van verordening nr. 1215/2012 luidt:

„De verzekeraar kan bovendien worden opgeroepen voor het gerecht van de plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan, indien het geschil een aansprakelijkheidsverzekering of een verzekering van onroerend goed betreft. Hetzelfde geldt voor het geval dat de verzekering zowel betrekking heeft op onroerende als op roerende goederen die door eenzelfde polis gedekt zijn en door hetzelfde onheil getroffen zijn.”

11 Artikel 13, lid 2, van verordening nr. 1215/2012 bepaalt:

[Or. 4]

„De artikelen 10, 11 en 12 zijn van toepassing op de vordering die door de getroffen rechtstreeks tegen de verzekeraar wordt ingesteld, indien de rechtstreekse vordering mogelijk is.”

12 De overwegingen 15 en 18 en artikel 4, lid 1, artikel 5, lid 1, de artikelen 10 en 11, lid 1, en de artikelen 12 en 13, lid 2, van verordening nr. 1215/2012 zijn identiek aan de overwegingen 11 en 13 en artikel 2, lid 1, artikel 3, lid 1, de artikelen 8 en 9, lid 1, en de artikelen 10 en 11, lid 2, van verordening nr. 44/2001.

13 Volgens artikel 1, punt 2, van richtlijn 2009/103/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven en de controle op de verzekering tegen deze aansprakelijkheid (PB 2009, L 263, blz. 11) wordt verstaan onder:

„benadeelden’: zij die recht hebben op vergoeding van door voertuigen veroorzaakte schade”.

Pools recht

14 De bepalingen van de artikelen 509 tot en met 518, opgenomen in boek 3, titel IX, hoofdstuk I, van de Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (wet van 23 april 1964 houdende het burgerlijk wetboek; hierna ook: „k.c.”) (Dz. U. 2016, volgnr. 380) regelen de verandering van schuldeiser in het Poolse verbintenissenrecht.

15 Artikel 509 k.c. luidt als volgt:

■

„§ 1. Een schuldeiser kan een vordering zonder instemming van de schuldenaar overdragen aan een derde (cessie), tenzij de wet, een overeenkomst of de bijzondere kenmerken van de verbintenis zich daartegen verzetten.

§ 2. Samen met de vordering gaan alle daarmee verbonden rechten, inzonderheid een vordering van achterstallige rente, over op de verkrijger.”

- 16 Met betrekking tot de toelaatbaarheid van een rechtstreekse vordering van schadevergoeding jegens een wettelijke aansprakelijkheidsverzekeraar van de veroorzaker van een ongeval bepaalt artikel 822, lid 4, k.c.:

„Een persoon die recht heeft op schadevergoeding in verband met een gebeurtenis die wordt gedekt door een aansprakelijkheidsverzekering kan de vordering rechtstreeks bij de verzekeraar geldend maken.”

- 17 De kwestie van de bevoegdheid van een gerecht voor vorderingen uit hoofde van verplichte verzekeringen wordt inzonderheid geregeld bij de Ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli **[Or. 5]** Komunikacyjnych (wet van 22 mei 2003 betreffende verplichte verzekeringen, het garantiefonds voor het verzekeringswezen en het Poolse bureau van verkeersverzekeraars (Dz. U. 2003, nr. 124, volgnr. 1152). Artikel 20, lid 1, daarvan luidt als volgt:

„Een eis gegrond op een vordering uit een overeenkomst inzake een verplichte verzekering of die vorderingen behelst uit hoofde van een dergelijke overeenkomst kan worden aangebracht bij het volgens de algemene regels bevoegde gerecht of bij de rechter die bevoegd is voor de woonplaats of de zetel van de benadeelde of de op grond van de verzekeringsovereenkomst rechthebbende.”

- 18 De algemene regels voor de bevoegdheid zijn te vinden in de Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (wet van 17 november 1964 houdende de Kodeks postępowania cywilnego; hierna: „k.p.c.”).

- 19 Artikel 27, lid 1, k.p.c. luidt als volgt:

„De vordering wordt aangebracht bij de rechter in eerste aanleg in wiens rechtsgebied de verweerder woonplaats heeft.”

- 20 Artikel 28 k.p.c. bepaalt:

„Indien de verweerder geen woonplaats heeft in Polen, wordt de algemene bevoegdheid bepaald aan de hand van zijn verblijfplaats in Polen. Indien deze niet bekend is of zich niet in Polen bevindt, wordt deze bepaald aan de hand van de laatste woonplaats van de verweerder in Polen.”

- 21 Artikel 30 k.p.c. luidt als volgt:

„De vordering tegen een rechtspersoon wordt aangebracht bij de rechter die bevoegd is voor de zetel ervan.”

II. Feiten

- 22 Op 4 juli 2014 is bij een aanrijding in Duitsland, veroorzaakt door een Duitse met een aansprakelijkheidsverzekering afgesloten bij de verzekeraar LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster a.G., een voertuig beschadigd dat toebehoorde aan ██████████ die woonplaats heeft op het grondgebied van Polen. In verband met die schade en de lopende procedure voor de afwikkeling ervan heeft de benadeelde op 12 juli 2014 een overeenkomst voor onbepaalde tijd gesloten voor de huur van een vervangend voertuig; het tarief werd vastgesteld op 200 PLN en de huurperiode duurde tot 22 september 2014, zodat de totale kosten 14 600 PLN bedroegen.
- 23 In de loop van de liquidatieprocedure, die werd afgehandeld door AVUS Polska Międzynarodowa Likwidacja Szkód sp. z o.o., gevestigd te Wrocław, als vertegenwoordiger van de verzekeraar, LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster a.G., is de benadeelde een bedrag van 2 800 PLN toegekend als vergoeding voor de kosten van de huur van een vervangend voertuig. De verschuldigde som die met de dagvaarding wordt gevorderd [Or. 6], bedraagt het verschil tussen de door de benadeelde gedragen kosten voor de huur en de som die hem als schadevergoeding in de liquidatieprocedure is toegekend.
- 24 ██████████ die een economische activiteit uitoefent onder de firma ZCO ██████████ gevestigd te Szczecin, heeft op 22 september 2014 met de benadeelde een overeenkomst gesloten voor de cessie van een vordering op naam, waarin is bedongen dat de cedent een vordering (een recht op schadevergoeding) die hem toekomt in verband met de huur van een voertuig overdraagt aan de cessionaris, en hem daarbij alle documenten doet toekomen en alle informatie verstrekt die noodzakelijk is om de hem toekomende vordering uit hoofde van de huur van een vervangend voertuig doeltreffend geldend te maken bij de verzekeringsonderneming.
- 25 ██████████ is als ondernemer ingeschreven in de Centralna Ewidencja i Informacja o Działalności Gospodarczej (centraal ondernemingsregister) ingeschreven. Uit de gegevens in dit register blijkt dat zijn voornaamste economische activiteit bestaat in de groothandel in horloges, klokken en sieraden. In zijn schriftelijke stukken bedient ██████████ zich van de naam Zachodniopomorskie Centrum Odszkodowań. Onder deze naam wordt ook de internetsite van deze ondernemer gedreven. Daaruit volgt dat zijn aanbod niet alleen het geldend maken van schadevergoedingen (waaronder jegens verzekeraars) behelst, maar ook onder meer de huur van een vervangend voertuig zonder contante betaling, waarvan de kosten worden gedekt uit de aansprakelijkheidsverzekering van de veroorzaker

■■■■■

van het verkeersongeval. De daadwerkelijke omvang van de door ■■■■■ gedreven activiteit is deze rechter niet bekend.

- 26 Op 2 februari 2015 heeft ■■■■■ een vordering aangebracht bij de Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie (rechter in eerste aanleg Szczecin-Centrum, Szczecin) tot veroordeling van LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster A.G., gevestigd te Münster in Duitsland, tot betaling van een bedrag van 11 800 PLN uit hoofde van schadevergoeding, namelijk de kosten van de huur van een vervangend voertuig vermeerderd met de rente vanaf de dag van dagvaarding en de proceskosten. Hij heeft zich daarbij beroepen op de bovengenoemde cessieovereenkomst. De zaak is ingeschreven onder nummer (omissis).
- 27 Ter onderbouwing van de bevoegdheid van de Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie heeft de verzoekende partij zich beroepen op artikel 20 van de Ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, en er tevens op gewezen dat de bevoegdheid van het gerecht van de woonplaats van de benadeelde is bevestigd bij het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 13 december 2007, FBTO Schadeverzekeringen, C-463/06, EU:C:2007:792 (PB 2008, C 51, blz. 23).
- 28 De verwerende partij heeft in haar verweerschrift de bevoegdheid van de Poolse rechter betwist en geconcludeerd tot afwijzing van de vordering op grond van artikel 9, lid 1, in samenhang met artikel 11, lid 2, van verordening nr. 44/2001. Zij voerde aan dat het begrip „getroffene” in artikel 11, lid 2, van de ingeroepen verordening nr. 44/2001 **[Or. 7]** aldus moet worden uitgelegd dat enkel een getroffene in letterlijke zin een zaak jegens een verzekeraar aanhangig kan maken bij het gerecht van zijn eigen woonplaats, want enkel hij is een zwakkere en juridisch minder ervaren partij. In de hangende zaak is de eiser echter een ondernemer die beroepsmatig diensten verricht op het gebied van rechtshulp aan personen die zijn getroffen door een ongeval en schadevergoeding van hun verzekeraar proberen te krijgen.
- 29 Bij beschikking van 13 mei 2015 heeft de Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie het middel van niet-ontvankelijkheid in de zaak (omissis) afgewezen op grond dat deze, gelet op de bepalingen van verordening nr. 1215/2012, doeltreffend aanhangig kon worden gemaakt voor deze rechter, als rechter bevoegd om kennis te nemen van een geding tegen de verzekeraar van de veroorzaker van het ongeval die is gevestigd in een andere lidstaat van de Europese Unie, ook indien de verzoekende partij in de zaak niet zelf de benadeelde is.
- 30 Verweerder is opgekomen tegen deze beschikking bij de verwijzende rechter. De zaak is ingeschreven onder nummer (omissis). Verweerder verwijt de Sąd Rejonowy dat hij niets heeft vastgesteld omtrent de aard van de activiteit van verzoeker, hetgeen heeft geleid tot de veronderstelling dat verzoeker – die zich

beroepsmatig bezighoudt met het geldend maken van rechtsvorderingen op het gebied van verzekeringszaken – recht heeft op aanhangig maken van een zaak bij het gerecht van de woonplaats.

- 31 Verweerder heeft bovendien aangevoerd dat de Sąd Rejonowy met de betwiste beschikking artikel 13, lid 2, in samenhang met artikel 11, lid 1, onder b), van verordening nr. 1215/2012 heeft geschonden door een onjuiste uitlegging ervan die is gebaseerd op de veronderstelling dat deze bepaling van toepassing is op verzoeker terwijl de bepalingen omtrent de bevoegdheid in verzekeringszaken volgens de aangehaalde bepalingen, de overwegingen 15 en 18 van verordening nr. 1215/2012 en de rechtspraak van het Hof van Justitie van toepassing zijn op de zwakkere partij, terwijl de verzoeker in de onderhavige zaak beroepsmatig van benadeelden verkregen schadevergoedingsrechten jegens verzekeraars geldend maakt. Verweerder heeft erop gewezen dat de regel voor de bevoegdheid in artikel 13, lid 2, van verordening nr. 1215/2012 een uitzondering vormt op de algemene regel in artikel 4 van de aangehaalde verordening, zodat hij niet ruim kan worden uitgelegd.
- 32 Verzoeker heeft in zijn antwoord op het bezwaar artikel 1103⁵, lid 1, punt 1, k.p.c. ingeroepen, dat als volgt luidt: „*Zaken die zien op een verzekering tegen een verzekeraar [behoren tot de rechtsmacht van de nationale rechter] ook indien de verzoekende partij woonplaats heeft in de Republiek Polen.*” Bovendien heeft hij de aandacht gevestigd op de bewoordingen van artikel 9, lid 1, onder b), van verordening nr. 44/2001 [de tegenhanger van artikel 11, lid 1, onder b), van verordening nr. **[Or. 8]** 1215/2012], waarin het recht is toegekend een zaak aanhangig te maken bij het gerecht van de woonplaats van de eiser ook ingeval dat een begunstigde is (een persoon die recht heeft op een prestatie uit hoofde van een verzekering), hoewel deze niet altijd zelf de rechtstreeks benadeelde is. Derhalve is de uitlegging van de aangehaalde bepaling dat een begunstigde een zaak aanhangig kan maken voor de rechter van zijn woonplaats maar een cessionaris niet, volgens verzoeker ongegrond. Voorts heeft hij vastgesteld dat een natuurlijke persoon in een gerechtelijke procedure altijd een zwakkere partij is dan een verzekeraar.

III. Twijfels van de nationale rechter en de betekenis daarvan voor de beslechting van het geding

- 33 Van fundamenteel belang voor de beslissing over de bevoegdheid in het onderhavige geding is de uitlegging van artikel 13, lid 2, in samenhang met artikel 11, lid 1, onder b), van verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, voor zover artikel 13, lid 2, bepaalt dat artikel 11, lid 1, onder b), van toepassing is op de vordering die door de getroffen bij het gerecht van zijn woonplaats rechtstreeks tegen de verzekeraar met zetel in een andere lidstaat wordt ingesteld.

-
- 34 In de onderhavige zaak kan voor de bevoegdheid van de Poolse gerechten enkel worden aangeknoopt bij de persoon van de getroffene. Inzonderheid kan de verzoeker niet worden geïdentificeerd met de verzekeringnemer, de verzekerde of de begunstigde. Bovendien komt de plaats van de gebeurtenis als aanknopingspunt niet in aanmerking: het schadebrengende feit heeft zich voorgedaan in een andere lidstaat dan Polen. Tenslotte spruit het geschil tussen de partijen niet voort uit de activiteiten van een filiaal, agentschap of enige andere vestiging, want AVUS POLSKA Międzynarodowa Regulacja Szkód spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, gevestigd te Wrocław, heeft niet de hoedanigheid van een van de genoemde organisatorische eenheden; het is de schaderegelaar in de Republiek Polen van een buitenlandse verzekeringsonderneming uit een andere lidstaat van de Europese Unie overeenkomstig artikel 2, lid 1, punt 11a, van de Ustawa z 20 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Obowiązkowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (geconsolideerde tekst Dz. U. 2003, nr. 124, volgnr. 1152) en artikel 21 van richtlijn 2009/103/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven en de controle op de verzekering tegen deze aansprakelijkheid [Or. 9] (PB 2009, L 263, blz. 11). Volgens overweging 35 van deze richtlijn heeft het stelsel van schaderegelaars in de lidstaat die zijn aangewezen door de verzekeringsondernemingen van de partij die aansprakelijk is voor de schade als gevolg van een verkeersongeval, geen gevolgen voor de aanwijzing van de bevoegde rechter.
- 35 Krachtens de regeling van Pools recht die is opgenomen in de Kodeks cywilny betreffende de cessie van een vordering op naam gaan alle met de vordering verbonden rechten samen met de vordering zelf over op de verkrijger (cessionaris) (artikel 509, lid 2, k.c.). De cessionaris verkrijgt bij die overeenkomst dus tevens het recht het verkregen vorderingsrecht in volle omvang voor de rechter geldend te maken. De in artikel 509, lid 2, k.c. genoemde vordering van achterstallige rente is slechts een voorbeeld.
- 36 Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 26 mei 2005, GIE Réunion européenne e.a., C-77/04, EU:C:2005:327, verklaard dat de bijzondere regeling voor de bevoegdheid in verzekeringszaken bedoeld is ter bescherming van de zwakkere partij door de vaststelling van regels voor de bevoegdheid die voor deze partij gunstiger zijn dan de algemene regeling, maar deze regels niet mogen worden uitgebreid tot personen die deze bescherming niet nodig hebben, dat wil zeggen professionele deelnemers aan het rechtsverkeer in het verzekeringswezen. Als zodanig heeft het Hof de personen opgevat die in de genoemde zaak optraden.
- 37 In het arrest van 17 september 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, is aangenomen dat het begrip getroffene in de zin van artikel 11, lid 2, van verordening nr. 44/2001 (en dus ook in de zin van artikel 13,

lid 2, van verordening nr. 1215/2012) duidt op een persoon die rechtstreeks schade heeft geleden. Daarbij is vermeld dat deze term als gevolg van de verschillen tussen de taalversies ook een persoon kan aanduiden die enkel indirect schade heeft geleden. Er rijst dus een probleem bij de definitie van de indirect getroffen persoon, namelijk of daaronder ook een persoon valt op wie het recht van de rechtstreeks getroffene in zijn geheel is overgegaan.

- 38 In het hierboven genoemde arrest C-347/08 heeft het Hof geoordeeld dat een socialezekerheidsorgaan dat is gesubrogeerd in de rechten van de rechtstreeks getroffene, geen beroep kan doen op artikel 9, lid 1, onder b), in samenhang met artikel 11, lid 2, van verordening nr. 44/2001 om bij de rechter van zijn lidstaat van vestiging een vordering in te stellen tegen de in een andere lidstaat gevestigde verzekeraar van de persoon die aansprakelijk is voor het ongeval. Het Hof heeft tevens vastgesteld dat een dergelijke in de rechten van de rechtstreeks getroffene gesubrogeerde persoon, die zelf als een zwakke partij kan worden beschouwd, gebruik kan [Or. 10] maken van de bijzondere bevoegdheidsregels die in de genoemde bepalingen zijn neergelegd. Dat is met name het geval voor de erfgenamen van het slachtoffer van een ongeval.
- 39 In het arrest in de zaak C-77/04 is het Hof niet nader ingegaan op het begrip beroepsmensen in de verzekeringssector. Dat is noodzakelijk inzonderheid met betrekking tot de partij die de verzekeringsonderneming dagvaardt of door deze onderneming wordt gedagvaard. Verondersteld kan worden dat het Hof dit begrip enkel heeft benut voor de partijen in deze concrete zaak.
- 40 In verband met het oordeel in zaak C-347/08 dat een persoon die is gesubrogeerd in de rechten van de rechtstreeks getroffene die als zwakkere partij kan worden gezien, zich moet kunnen doen beroepen op de bijzondere bevoegdheidsregels in artikel 9, lid 1, onder b), in samenhang met artikel 11, lid 2, van verordening nr. 44/2001, rijst de vraag of de aldus omschreven bescherming ook de zwakkere partij omvat die zich beroept op een overeenkomst van cessie van een vordering op naam van de rechtstreeks getroffen persoon.
- 41 Vermelding verdient dat het Hof in de rechtspraak over consumentenovereenkomsten (omschreven in afdeling 4 van hoofdstuk II van verordening nr. 44/2001, die overeenkomt met afdeling 4 van hoofdstuk II van verordening nr. 1215/2012), die eveneens tot doel heeft de zwakkere partij bij de rechtsverhouding te beschermen, heeft verklaard dat de verkrijger van een recht die in de uitoefening van zijn bedrijf of beroep een zaak aanhangig maakt om een vordering van de vervreemder uit een overeenkomst met een consument geldend te maken, niet kan profiteren van de bijzondere bevoegdheidsregels inzake door consumenten gesloten overeenkomsten omdat hun doel de bescherming van de economisch zwakkere en juridisch minder ervaren partij is (aldus in de arresten van 19 januari 1993, ██████████ C-89/91, EU:C:1993:15, en 15 januari 2004, ██████████ C-433/01, EU:C:2004:21).

■■■■■

42 Onder deze omstandigheden heeft deze rechter, als rechter in de zin van artikel [2]67, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2012, C 326, blz. 1) twijfel opgevat over de vraag of het begrip getroffen ook een natuurlijke persoon omvat die een economische activiteit uitoefent op het gebied van het geldend maken van rechten op schadevergoeding jegens verzekeraars en zich beroept op een overeenkomst waarbij de vordering van de rechtstreeks getroffen persoon op een verzekeringsonderneming in haar geheel is overgedragen, met andere woorden of deze persoon zich kan beroepen op de bijzondere regelingen in hoofdstuk II, afdeling 3, van verordening nr. 1215/2012 bij de keuze van de rechter waarbij hij een zaak tegen een verzekeraar aanhangig maakt.

[Or. 11]

43 Deze rechter gaat uit van de veronderstelling dat de bedoelde persoon onder de bescherming van de bepalingen van afdeling 3 van hoofdstuk II van verordening nr. 1215/2012 valt. Hoewel de verzoeker in feite een persoon is die beroepsmatig rechtsvorderingen op het gebied van verzekeringen geldend maakt, is er een duidelijke discrepantie tussen zijn economische en organisatorische situatie en die van de verzekeraar, die een rechtspersoon is met een aanzienlijk groter organisatorisch en economisch potentieel. Het bovenstaande wijst op een verschil tussen het feitencomplex in de onderhavige zaak en in de zaken C-347/08 en C-77/04, waarin de verzoekers die zich beriepen op verkrijging van een vordering jegens een verzekeraar personen waren met een organisatorische omvang die vergelijkbaar was met die van de verzekeraar, dus geen bijzondere bescherming behoeften en hun zaak daarom aanhangig moesten maken bij het gerecht dat bevoegd was volgens de algemene regel van artikel 4, lid 1, van verordening nr. 1215/2012.

44 Niettemin moet worden opgemerkt dat de plaats van de ingeroepen bepalingen in het stelsel van verordening nr. 1215/2012, als bijzondere bepalingen in verhouding tot artikel 4, lid 1, van deze verordening, wat wijst op een strikte uitlegging die niet verder gaat dan hun letterlijke betekenis, tegen deze uitlegging kan pleiten. Een aanwijzing daarvoor zijn overweging 15 en artikel 5, lid 1, van de verordening.

45 Gelet op het voorgaande wordt het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende vraag voorgelegd: moet de verwijzing in artikel 13, lid 2, van verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, naar artikel 11, lid 1, onder b), van deze verordening aldus worden uitgelegd dat een natuurlijke persoon die als ondernemer onder meer schadevergoedingsverzoeken jegens een verzekeraar geldend maakt en zich beroept op verkrijging van een vorderingsrecht bij overeenkomst van een rechtstreeks getroffen persoon, een zaak betreffende dat vorderingsrecht aanhangig kan maken tegen de

wettelijke aansprakelijkheidsverzekeraar van de veroorzaker van een verkeersongeval die gevestigd is op het grondgebied van een andere lidstaat dan de lidstaat van de woonplaats van de getroffen persoon bij een gerecht van de lidstaat van de woonplaats van de getroffen persoon? Het antwoord op deze vraag zal van beslissende betekenis zijn voor de beslechting van het voor deze rechter hangende rechtsmiddel, dat de verweerder aanhangig heeft gemaakt tegen de beschikking van de rechter in eerste aanleg tot afwijzing van zijn middel van niet-ontvankelijkheid.

[Or. 12]

- 46 Deze rechtsvraag treedt niet in de kwestie van de werkzaamheid van de overeenkomst waarop de verzoeker zich had beroepen in zijn dagvaarding in de zaak die bij de Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie is ingeschreven onder nummer (omissis).

(omissis)